

er en underlig Indvending, at om 20 Aar vil Danmark ikke kunne faa sin Suverænetet igen.

Endelig er der talt om, at man skulde spørge Landsraadene. Jeg ser ikke, at Landsraadene, som har Adgang til at tale om deres egne Forhold, bør have Adgang til at udtale sig i et almindeligt Rigsanliggende. Jeg har i mit politiske Liv oplevet, at der fremkom Forslag — ikke offentligt, men overfor mig og flere — om, at Spørgsmaalet om Københavns Befæstning skulde afgøres af Københavns Borgerrepræsentation, for det var et stedligt Anliggende. Noget saadant kunde jeg ikke slutte mig til, for det var et Rigsanliggende. Det samme vilde være Tilfældet, om man med Hensyn til det ærede Medlem Hr. P. Munchs Anlæg, Tunestillingen, skulde have ladet Sogneraadene derude bestemme, om Tunestillingen skulde anlægges. Nej, hvad der er Rigsanliggende, er Rigsanliggende, og Grønland er Danmarks Land, og det er Danmarks Regering og Repræsentation, der tager Beslutning derom; det skal ikke henskydes til Repræsentationer deroppe, der er at ligne ved kommunale Repræsentationer.

Stauning: Den Imødegaaelse, som det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen har fremsat overfor fremførte Indvendinger, kan jeg ganske tiltræde, og der er derfor ingen Anledning til at gentage, hvad der saaledes er sagt, angaaende Indvendinger, som ikke har det ringeste paa sig, f. Eks. en Indvending som den, at vi udelukker Grønlænderne fra at faa de Ønsker opfyldt, som de har fremsat overfor den Delegation, der var i Besøg paa Grønland. Det er jo netop det modsatte, der vil ske; netop ved, at denne Sag vises i Udvalg, bliver der Fare for, at videre Lovgivning om Grønland vil blive yderligere udskudt, medens Banen er aaben for, hvad vi mener der er paakrævet og gennemførligt, naar denne Overenskomst er vedtaget. Ligesom det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen maa jeg hævde som min Opfattelse, at denne Overenskomst — og fuldkommen gale er jo da de Delegationsmedlemmer, der har forhandlet, ikke — ikke berører Vestgrønland, ikke berører Koloniraaderne og giver den danske Regering i sin Haand at bestemme alt, hvad der skal bestemmes af Regler til Beskyttelse og Sikring af den eskimoiske Befolkning, baade Grænserne for deres Omraader, og hvad der i øvrigt maatte være nødvendigt. Al den megen Tale om Vestgrønlands Interesser og om Eskimoernes Interesser har ikke det aller-

mindste at gøre med den Overenskomst, her forhandles.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at Sporene fra tidligere Afgørelser virkede skræmmende. Jeg ved ikke, hvilke tidligere Afgørelser det ærede Medlem sigtede til. Der har ingen tidligere Afgørelser været af lignende Art som den, her foreligger Forslag om, ikke en eneste. Der har derimod været et Par Afgørelser af visse nationale Spørgsmaal, og jeg indrømmer, at Sporene er skræmmende, for saa vidt man atter denne Gang følger de konservative i den Lyst til at spænde Ben for en hvilken som helst fornuftig Afgørelse, som vi atter i Dag staar overfor. I den Henseende er Sporene skræmmende; men jeg har Indtryk af, at det regerende Parti er tilbøjeligt til at finde sig i den konservative Opsætsighed; hvad der ikke er Spor af Grund til (Latter). Er Opsætsighed ikke et godt dansk Udtryk?

Dernæst sagde det ærede Medlem, at der ikke er nogen Uoverensstemmelse mellem at optage Forhandlinger og saa alligevel at handle, som man her gør. Jeg maa dog fremdeles hævde, at det rette Tidspunkt at gøre Indsigelse var den Gang, der fra norsk Side forelaa en Anmodning om at optage Forhandlinger paa frit Grundlag. Dertil gav alle Partier deres Tilslutning, og Resultatet foreligger i Overenskomsten, som denne kunde blive paa dette Grundlag. Det er derfor et ubetimeligt Tidspunkt nu, da Forhandlingerne er ført til Ende, at gøre Indvendinger i Stedet for at gøre det den Gang, da man dog maatte være klar over, at man altsaa ikke vilde tilstræbe et Resultat, saaledes som det kunde blive paa dette Grundlag. Endelig sagde det ærede Medlem, at han troede ikke, det vilde være en Vinding i Forholdet til Norge at faa denne Overenskomst gennemført. Jeg kan sige, ligesom det ærede Medlem sagde overfor det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, at det er endelig ikke det ærede Medlem Hr. Pürschels Tro, der er det afgørende, der er ogsaa andre, der kan have en Mening om, hvorledes Forholdet vil blive mellem Norge og Danmark med Overenskomsten og uden denne.

Det ærede Medlem Hr. Zahle sagde til at begynde med noget, der forbavsede mig, nemlig at vi ikke skulde strække os saa vidt, at vi mistede Agtelsen for os selv. Jeg vil dog mene, at noget saadant ikke foreligger her. Jeg vil dog tro, at det udmærkede radikale Medlem, der deltog i Delegationsforhandlingerne, det ærede Med-